

Martinussen i Kårvika forteller.

«Eg skal no fortelle deg en episode», sa Martinussen i Kårvikhamn:

Ola Marja som bodde her oppe i gamle dager hadde vært på gårdene uti Lenvika. Det var seinhøstes, sist i september og regn-rokket sto mot land. Mindre enn en storm av sørvest var han ikke og ute var det nesten ikke værende for verken folk eller kreatur. Ola-Marja kom inn på kjøkkenet hos oss etter turen til Lenvika, men hun hadde ikke før satt foten over dørstokken så seig hun om på golvet og svimte av. Etterhvert kom hun til liv og samling igjen og fortalte at det hadde fulgt en mann etter henne like fra Petterheimen. Denne mannen hadde lagd noen uhyggelig skrik som gikk gjennom marg og bein. Det kunne ikke ha vært annet enn en dauing.

— Da tok jeg på meg og gikk ut for å se etter hva det kunne være. Det var nå bare en sti opp i bergan mellom Kårvika og Lenvika på den tia, men jeg fulgte stien. Da jeg var kommet rett oppfor noen store steiner ved Petterheimen, kom det en rokke kuling og jeg hørte et forferdelig skrik tett ved.

Ettersom jeg ikke enser det som skal være overnaturlig, gikk jeg ned til steinene mens det skreik som verst. Der fant jeg to store bjørke som sto og gnisset mot hverandre i de verste rokke-kulingene.

Det var dauingen til Ola-Marja som skreik og fantasien hadde nok gjort resten.

Ja, det er antagelig slik med de aller fleste historier i forbindelse med overtru, hvis en undersøker nærmere, sier Martinussen.

Petersheimen.

For 100-150 år siden bodde det folk i Petersheimen, idag er det nesten bare navnet igjen sammen med noen nedgrodde tufter oppfor vegen mellom Kårvikhamn og Lenvika.

Sagnet forteller at den siste bumannen i Petersheimen ble tatt av skred sammen med resten av huslyden en høstnatt. Etter det har det ikke bodd folk der.

Både mannen og huslyden ble visstnok funnet i skredet og sammen ble de gravlagd på den gravplassen som i sin tid lå på eiendommen Ryet, tett ved Sandbakkelva. —

Denne gravplassen eksisterer heller ikke idag.